

EN SAGTE SNERREN

Egentlig var det stjerneklart denne fredag aften på de brede lige veje i det naturredte Sydsverige. Lilian sad i en familiebil, der skød en venlig fart gennem de mørke skove. Ingen talte sammen. En mand sad ved rattet, det var Vagn. Vagn lænede sig lidt frem over rattet, mens han snøftede og rømmede sig ustandseligt. Han havde ikke sagt et ord siden broen. Ved siden af ham sad hans kone, Berit, Lillians gymnasieveninde.

BERIT

Er du tørstig, Niklas?

Den seksårige, der var Lilians søn, svarede heller ikke Berit denne gang, og lige da drejede Vagn ned ad en af turens krøllede grusveje.

Bilen skumler lidt på grusvejen.

LILLIAN *med sur stemme*

Hold da op, kan du ikke lige køre lidt langsommere. Vi kuldsejler heromme.

Vi hører en sten ramme ruden hårdt og pludseligt.

NICKLAS

skriger et rent og forfærdet skrig, uden fryd.

Nicklas' skrig fik Vagn til at blotte tænderne, måske skar han dem ligefrem mod hinanden. Lilian blev siddende meget stille, og mørket, der pressede på udefra, havde lagt sig særligt om hende. Hun tog blot Niklas' hånd. I den anden knugede hun en mobil, der blev ved med at blinke som lydløst tegn på, at nogen ringede til den.

Lige så pludseligt Niklas skreg, lige så pludseligt holdt han inde. Den skarpe lyd, som han altid dæmpede ved at holde sig for munden, kunne terrorisere ethvert moderhjerte, men den forsvandt som et knips med fingrene. Den forsvandt så dygtigt, at det virkede upassende at spørge til grunden.

Bilens lyd på vejen skifter karakter. De kører ind på to hjulspor med græs imellem.

LILLIAN

Hvad er der dog sket her? Det ligner jo et mareridt.

BERIT

Det var stormen. Den tog alle hans træer på en enkelt nat.

LILLIAN

Hvis træer? Og hvem skal rydde op i alle de væltede træer? Det ligner resterne af en blodig krig.

BERIT

Det var vores nabo. Han gik fallit. Han tog sit eget liv et par uger efter.

LILLIAN

Er det hans hus det lille der? Hvem bor der nu?

Vagn rømmer sig og harker igen.

BERIT

Ingen så vidt vi ved.

Bilen klager sig, fordi de kører ned i et hul. Dernæst kommer et ordentligt bump.

LILLIAN

Av!

Vagn stoppede bilen, og han udvekslede kun et blik med sin kone, før han steg ud.

VAGN hans stemme bliver svagere og svagere
Det er kraftedeme langt ude, det gamle lort,
hvorfor helvede skal...

Berit stiger også ud.

NICKLAS

Jeg skal tisse.

LILLIAN

Vi er der lige om lidt.

VAGN *utydelig stemme, de står bag bilen*

Det er sgu da fordi, der er så meget læs på.

BERIT *endnu mere utydelig*

Skulle jeg have sagt nej? Hvad skulle de så have gjort hele weekenden?

VAGN

Det skulle hun have tænkt på, da hun fik barn med ham.

BERIT

Jeg kunne da ikke køre fra hende. Er du klar over, hvad han har gjort?

NICKLAS *inde i bilen.*

Jeg skal altså virkelig tisse, mor.

LILLIAN

Så hop ud og tis i vejkanten.

NICKLAS

Du skal gå med.

Lillian og Nicklas steg ud, og duften af rådne nåle ramte dem. Det gjorde det lidt svært at trække vejret. Vagn og Berit tav øjeblikkeligt.

LILLIAN

Her er mørkt, hvad?

Intet svar.

LILLIAN

Ikke engang stjernerne giver lys. Men det må I være vant til. Er I ikke heroppe næsten hver eneste weekend?

Stadig intet svar.

Lyd fra skoven, der først kan minde om Vagn, der snøfter eller rømmer sig.

LILLIAN *med lidt humor i stemmen*

Vagn, er det dig?

Lyden kom ikke fra Vagns retning. Den kom fra krattet lige foran Niklas, og da Lillian fik tanken, trak hun Niklas baglæns ind i bilen. Hun var sikker på, at det hun havde hørt, var en meget sagte snerren.

Berit kom også ind i bilen igen og til sidst Vagn. Vagn startede bilen uden en eneste mislyd.

En time senere sad de alle i køkkenet i det røde hus med de hvidmalede vinduer. Brændekomfuret kogte, Niklas puttede sig på slagbænken med en dvd i ørerne, og tre meget fyldte glas rødvin hyggede på bordet.

BERIT

Har du hørt fra ham for nylig?

Lillian skævede til kommoden med mobilen, som hun havde lagt med skærmen nedad.

VAGN

*nynner højere og varmer skramlende medbragt
gullasch.*

LILLIAN

Nej, det har jeg ikke. Jeg prøver at lægge
afstand. Det gør jeg. Hvorfor tror du, vi er taget
med?

BERIT

Hvor bor han så henne nu?

LILLIAN

Jeg ved det virkelig ikke.

Lillian kiggede ud ad vinduet, ud i massivt mørke.
Stjernerne kunne slet ikke nå ned til dem.

LILLIAN

Er der egentlig nogen dyr heroppe?

VAGN

stopper med at nynne

BERIT

Har du da set mus på jeres værelse?

LILLIAN

Jeg tænkte mere på den lyd i skoven, da vi holdt stille.

VAGN

Hvilken lyd?

LILLIAN

Kunne I ikke høre det?

BERIT

Næh.

Stilheden kom tilbage mellem dem, så de kunne høre lyden fra dvden fra Niklas' høretelefoner. Vagn tog en lygte og nøglen til dasset og hoppede i træskoene.

VAGN

Jeg går lige i privaten.

BERIT *læner sig frem og hvisker teatralisk*

Hvordan tager han det?

LILLIAN

Kan du ikke mærke det? Jeg gider ærligt talt ikke tale om det.

BERIT

Ved han, at I er her?

LILLIAN

Hvorfor spørger du om det?

BERIT

Det er bare ... med alt det, du har fortalt om ham. Hvad han har gjort, og hvad han ikke kunne finde på, og så tænkte jeg –

Et pludseligt lysglimt og et bump på ruden mellem dem fik Lillian til at fare sammen. Vagn stod derude med lygten lysende under hagen. Hans øjne blev bagbelyste. Et kort øjeblik så det ud, som om man kunne kigge forbi dem og ind i hans kranie.

Vagn kommer buldrende ind igen.

VAGN

Nu sagde du dyr. Der er masser af dyr her.

LILLIAN

Udover dig?

VAGN

Jeg har lige tisset ind over hegnet til køerne.

Man kan se deres øjne i mørket. De er røde
som folks øjne på fotos.

LILLIAN *lidt tvært*

Eller monstre.

VAGN *læner sig ind over bordet.*

Jeg tror, du tænker på vampyrer. De
bloddrikkende har røde øjne.

Lillian skød vinglasset ind mellem dem. Hun kunne lugte
Vagns ånde, en blanding af vin, frisk lugt og snot.

LILLIAN

Så har vi vist ikke noget at være bange for. De skal være sorte, før de går på jagt, eller er det kun i tegneserierne?

Berits stol skramler.

BERIT

Nu skal vi da have noget at spise.

Maden kom og gik, det samme gjorde timerne, og mørket tog til, da skyerne over træerne trak sig sammen og dækkede for stjernerne og den måne, som Lillian længtes efter. Niklas var skvattet i søvn, og Lillian ville også i seng, men først måtte hun sikre sig, at hendes søn fik tisset af.

I Vagns træsko stavrede hun ned ad den skæve granittrappe med den stadig sovende Niklas i favnen. Hun hjalp ham med bukserne, og han holdt hende kærligt om nakken imens. Mørket var blevet koldt. Han tissede ikke, men sov blot videre.

LILLIAN

Kom nu Niklas, prøv lige at tisse, det er ikke sjovt at skulle ud i nat.

Lillian skulle selv tisse. Hun fik Niklas til at stå selv og trak hurtigt bukserne ned. Den konstante rislen fra hende kunne måske stimulere ham lidt. Da hun var færdig, var det, som om den rislende lyd ikke forsvandt. En svag susen af lyd, som om noget bevægede sig gennem mange siv på en gang og fik det til at lyde som en halslyd. Lyden tog til og begyndte at minde om den fra tidligere, men inden hun havde rettet sig op, begyndte Niklas endelig at tisse.

Det var så mørkt, at hun ikke så, at hun stødte ind i ham og fik ham skubbet tættere på hegnet.

En lyd af noget stort, der fjerner sig hastigt.

LILLIAN *lettet og beroligende*

Det var bare en ko.

NICKLAS

skriger som før.

LILLIAN

siger en forskræmt lyd selv.

Lille Niklas havde så meget lyd i sig. Hun lagde hænderne på hans skuldre, og hele hans krop rystede. Så gav knæene efter, og han sank sammen.

LILLIAN

Niklas, hvad sker der?!

VAGN

Det var stødhegnet.

Lillian kiggede efter Vagn, men kunne ikke se ham. Niklas var nu begyndt at græde, og hun løftede ham op i et snuptag. Han knugede sig ind til hende, og så kom lyden tilbage. Det var helt sikkert en snerren.

LILLIAN

Hvad ER det for en lyd, Vagn?

Intet svar.

På kommoden var mobilen nu vendt om, men der var ikke kommet flere opkald siden bilturen. Berit var allerede gået i seng, og da Lillian havde puttet Niklas, trak hun ud i køkkenet igen. Et sidste glas vin ville gøre søvnen drømmeløs.

Vagn kommer støjende ind med vandspande.

VAGN

Sover han?

LILLIAN

Forhåbentlig.

Vagn sætter sig foran hende.

VAGN

Hvad gjorde han ved Niklas?

LILLIAN

Hvad tror du selv?

VAGN

Det er mere Niklas' skrig, der virker...

LILLIAN

Der virker hvad, Vagn? Han er en lille dreng.

VAGN

Skal du have noget at sove på?

LILLIAN

Jeg har ingen problemer.

VAGN

Snøfter og harker igen som før.

LILLIAN

Havde den nabo en hund?

VAGN

Du og dine dyr. Ikke hvad jeg ved af. Godnat.

Lillian vågnede tidligt. Over markerne lå en tyk vælling af morgendis og gjorde alt sølvgrønt. Køerne var væk.

Dasnøglen hang på sin plads, og Lillian stak sine bare fødder i Vagns træsko. Hun satte sig med åben dasdør. I skovbrynet kom køerne frem. Langsomt bevægede de sig med deres klodsede klove frem mod hende. De var gule.

Da de kom helt hen til hegnet, skubbede den ene af dem til hegnspælen med mulen. Da så hun det. Der var ikke noget på pælen, der viste, at hegnet var strømbærende. Hun gjorde sig færdig og kom i lidt for hurtige bevægelser hen til hegnet.

Lyden af køer, der forsvinder i alle retninger.

LILLIAN

Åh, undskyld!

Lillian greb fat om metallet i hegnet. Det gav ikke stød. Instinktivt kiggede hun mod huset, og i det samme gik døren op. Niklas' lille skikkelse vinkede vagt til hende. Hun vinkede lettet igen, men hans vink blev ikke stærkere.

LILLIAN

Hej skat. Kom herved og hjælp mig med at få

køerne tilbage.

Nicklas blev stående i helt samme stilling, med det samme let mekaniske vink.

LILLIAN

Kom nu, der er ikke noget at være bange for.

Bagfra sneg lyden sig ind på hende. Først som en susen, en rislen, en meget svag rallen. Hun kiggede til siden efter køerne, der allerede var langt væk. Lyden snerrede. Niklas holdt op med at vinke. Så tog han sig til munden.

Lillian nåede ikke at høre hans skrig.